

Arrest

nr. 275 727 van 3 augustus 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 26 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 17 februari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Tripoli, de Libanese nationaliteit te bezitten en soennitisch moslim te zijn. U hebt er quasi heel uw leven in de wijk Qubbah gewoond, waar uw ouders nog steeds woonachtig zijn. Uw

vader werkt sinds 1995 tot op heden, hij is in functie opgeklommen, als hoofd van de beveiliging van voormalig parlementslid Musbah al Ahdab, deze persoon heeft een huis in Beiroet en een huis in Tripoli en uw vader blijft quasi de hele week bij hem, een dag per week komt hij naar huis. Uw vader is lid van de Syrisch Socialistische Nationale Partij, hij betaalt lidgeld maar is niet actief voor de partij. Uw moeder is huisvrouw. U hebt twee zussen en een broer: uw zus I. is gehuwd en woont met haar man, een militair, in Qubbah. Uw jongste zus, M. A., is bezig met haar bacculaureaat en uw broertje A. gaat eveneens nog naar school, beiden wonen ze thuis bij uw ouders.

U hebt twee jaar business gestudeerd aan de universiteit, van 2015 tot 2017, doch diende u uw studies af te breken omwille van financiële redenen. U had een administratieve functie in een bedrijf in Tripoli tot een drietal maanden voor uw vertrek uit het land, u was toen nog wel tewerkgesteld doch middels een ziektebriefje opgemaakt door een vriend hoefde u fysiek niet meer op uw werk aanwezig te zijn. Begin mei 2020 was u een laatste keer present op uw werk.

Op 18 oktober 2019 was er een incident op het Nour plein, er werd daar geprotesteerd en ook Musbah hield hier een toespraak. Terwijl hij op het podium stond begonnen de demonstranten hem uit te jouwen en hem te bekogelen met flessen en stenen. De situatie escaleerde en uw vader vroeg hem het podium te verlaten en weg te gaan. Terwijl uw vader en Musbah onderweg naar de auto waren, escaleerde de situatie en begonnen de andere lijfwachten in de lucht te schieten, onder hen M. S., niet goed wetend wat er aan de hand was, 7 à 8 personen raakten gewond. Eén van de gewonden was A. S..

De week na het incident verliep alles vreedzaam, doch toen werd de verstandhouding met de familie S. gespannen en begonnen ze dreigementen te uiten. U en uw familie hadden intussen het thuisadres verlaten en toevlucht gezocht bij een tante in Magleia, Tripoli, zij was recent naar daar verhuisd en haar adres was niet gekend. Soms verbleef u ook bij een vriend in Abou Samra, Tripoli. De situatie was echter niet altijd gespannen, uw vader probeerde sinds eind 2019 via bemiddelaars aan de familie S. duidelijk te maken dat het incident een ongeluk was en hij bereid was tegemoet te komen aan de eisen van hun zoon, dit had echter geen resultaat. Intussen was er ook een rechtszaak opgestart tegen uw vader als zijnde hoofd van de beveiliging die wapens aan de bewakers had uitgedeeld. Uw vader diende voor het gerecht te verschijnen, doch gaf hier geen gehoor aan en werd omwille hiervan rond november 2019 bij verstek veroordeeld. De spanning begon op te lopen en sinds januari/februari 2020 werd u telefonisch bedreigd, u zou moeten boeten voor hetgeen hun zoon wedervaren was. Het was vooral de oom van het slachtoffer, die tevens jullie buurman was, die hierachter zat. Ook uw vader kreeg veel dreigtelefoons. Omwille van deze situatie ging u nog maar heel sporadisch naar uw werk en vermeed u openbare plekken.

In deze periode kreeg u zo nu en dan ook telefoons van partijleden van uw vader, onder andere van H. H. H., die u vroegen deel te nemen aan een zomerkamp in het zuiden van Libanon en ontslag te nemen op uw werk, zij zouden u een nieuwe job aan de hand doen. Wat betreft het doel van dit kamp kunt u slechts vermoeden dat u eventueel een training diende te volgen om in Syrië te gaan vechten. Uw vader gaf te kennen dat H. de coördinator was van de partij en dit soort activiteiten coördineerde met Hezbollah. In het verleden had uw vader in uw hoofde de boot kunnen afhouden, doch door een samenloop van omstandigheden (moeilijke periode na het incident op het Nour plein, de impact van Corona en het feit dat het op financieel vlak moeilijker liep voor uw vader) had hij zijn financiële steun aan de partij verminderd en speelde dit een rol, zo geeft u aan.

U oordeelde dat u niet in Libanon kon blijven en op 4 augustus 2020 hebt u Libanon legaal verlaten via de luchthaven van Tripoli en vloog u naar Istanbul waar u naar een vriend ging die u in contact bracht met een persoon die uw reis overzee naar Italië regelde; u kwam er aan in Crotone, uw vingerafdrukken werden er genomen, doch u vroeg er geen asiel aan. U verbleef er omwille van de Coronamaatregelen 25 dagen in quarantaine, waarna u verderreisde naar Milaan, waar u opgewacht werd door uw oom Ibrahim die daar woonde om vervolgens uw reis via Ventimiglia en Frankrijk naar België verder te zetten. Op 13 november 2020 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. Drie van uw ooms zijn hier in België woonachtig doch hebben hier, naar u meent, nooit asiel aangevraagd.

Ter staving van uw relaas legt u kopieën neer van volgende stukken: uittreksel uit uw paspoort en burgerlijke stand, rijbewijs, proces-verbaal, twee lidmaatschapskaarten van uw vader bij de Syrisch Socialistische Nationale Partij, badges van uw vader en een attest ter staving van zijn werkzaamheden voor Musbah, een bewijs van inschrijving van uw auto en toelating om met geblindeerde ruiten in uw auto te rijden. Na het onderhoud stuurde uw advocate nog een opmerking in het kader van het opvragen van de notities door en gaf aan dat u geen drie maanden maar tien maanden niet meer thuis had geslapen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

Vooreerst dienen uw problemen naar aanleiding van de evenementen op het Nour plein te worden besproken waardoor u in het vizier van de familie S. kwam. Zo geeft u aan dat de eerste week na het incident vreedzaam passeerde en er bemiddelingspogingen opgestart werden die echter op niets uitliepen. Sinds januari/februari 2020 kreeg u dan dreigtelefoons, vooral de oom van het slachtoffer, die tevens jullie buurman was, had het op u gemunt en in niet mis te verstane bewoordingen aangegeven dat u gedood diende te worden (CGVS p.7-8). Dient in dezer te worden opgemerkt dat het wel heel merkwaardig is dat, zo de familie S. u effectief schade wilde berokkenen en u naar het leven stond, ze u verschillende keren telefonisch zouden bedreigen daar dit er enkel maar toe leidde dat u op uw hoede was en alle mogelijke voorzorgsmaatregelen nam om aan hen te ontkomen waardoor hun kansen op succes danig zouden slinken. U hier dan ook mee geconfronteerd, stelt u: 'niemand zal mijn gezicht herkennen van hun kant, behalve zijn oom en waren mijn bewegingen beperkt en gelukkig konden ze me niet bereiken' (CGVS p.9). Het hoeft geen betoog dat uw uitleg niet afdoende is en overtuiging ontbeert, temeer er van uitgegaan kan worden dat ze maar al te zeer zouden geweten hebben hoe u eruit zag, of op zijn minst een beschrijving van deze oom, uw buurman, zouden hebben gekregen, moesten ze u echt naar het leven staan. Bovendien is uw houding niet in overeenstemming met de door u beweerde vrees. Zo geeft u weliswaar aan dat u na het incident niet meer thuis woonde, u had samen met uw familie toevlucht gezocht bij een tante in Magleia. Dit adres was niet bekend bij uw belagers en u woonde ook een periode bij een vriend in Abou Samra, beide plaatsen zijn gesitueerd in Tripoli. De laatste tien maanden voor uw vertrek, woonde u niet meer thuis, zo stelt u (CGVS p.4, 7, 9). Moest er ook maar enig geloof aan de door u beweerde problematiek kunnen worden gehecht kan dit niet overtuigen daar het uw belagers toch geen al te grote problemen kan hebben beschoren deze adressen te achterhalen, zeker het adres van uw tante. U geeft immers aan dat uw vader bekend was in de regio en één van uw belagers een buurman was met wie u altijd een goed contact hebt gehad, bijgevolg kan er toch van uitgegaan worden dat zij via hun contacten en kennis van uw familie deze adressen, toch zeker het adres van uw tante, zouden hebben weten te achterhalen. Dat u dan ook nog eens aangeeft nog een aantal keren naar de ouderlijke woonst te zijn teruggekeerd om spullen op te halen, kan al helemaal niet overtuigen daar u op geen enkel moment kon uitsluiten op een van uw belagers te stoten, temeer de oom van het slachtoffer een buurman was (CGVS p.4). Ook de vaststelling dat u nog af en toe naar uw werk ging, zelfs al was dat heel zelden, ontbeert geloofwaardigheid, het CGVS herhaalt zichzelf wanneer het stelt dat het voor uw belagers immers niet onmogelijk moet zijn geweest te weten te komen waar u werkte en dit adres te achterhalen, temeer dit ook in Tripoli was (CGVS p.5-6).

Dat u sowieso nog wacht tot augustus 2020 om het land te verlaten en in deze periode, en zoals reeds verschillende keren werd aangehaald, in Tripoli verblijft waar uw belagers ook woonachtig zijn en hun contacten hebben, ondermijnt eveneens uw vrees, temeer u aangeeft dat de bemiddelingspogingen op niets waren uitgelopen, u vanaf begin 2020 telefonisch werd bedreigd, ook uw vader heel veel dreigtelefoons kreeg en u het niet onmogelijk achtte dat de S. een huurmoordenaar zouden contacteren (CGVS p.7, 9).

In dit kader dient daarenboven nog te worden aangestipt dat ook uw verklaringen omtrent uw vader niet eenduidig zijn. Zo legt u ter staving van uw verzoek een proces-verbaal neer waarin uw vader als hoofd van de beveiliging wordt aangeduid als diegene die de wapens zou hebben uitgedeeld, zo stelt u. U gevraagd in welk stadium deze zaak zich bevindt, antwoordt u: 'in de laatste fase van het onderzoek, hij (vader) werd bij verstek veroordeeld'. U gevraagd wanneer dit is gebeurd, antwoordt u: 'omwille van dit feit werd de verschijning van mijn vader vereist, maar hij is niet opgedaagd'. De vraag hersteld, antwoordt u: 'rond de 11de maand 2019'. Gepeild naar de strafmaat, geeft u evenmin een antwoord: 'hij is niet verschenen voor de rechter en moet gearresteerd worden'. Erop gewezen dat u het had over een veroordeling bij verstek, implicerend dat hier een strafmaat aan verbonden is, stelt u dat u het misschien niet goed uitlegt maar dat hij moet verschijnen om dan uiteindelijk aan te geven dat men besloten heeft dat hij bij verstek moet worden aangehouden (CGVS p.9-10). Het kan niet overtuigen dat u hieromtrent geen eenduidige verklaringen aflegt. Evenmin kan de houding van uw vader overtuigen. U immers gevraagd wat een dergelijk gegeven voor impact heeft op uw vader, antwoordt u: 'het betekent niets, het is chaos in het land, hij gaat door met zijn werk en die MP is onschendbaar en dat straalt ook op hem af (...), tenzij mijn vader per ongeluk terecht komt op een politiebureau, hij ergens betrapt wordt alleen op een plaats' (CGVS p.10). Ook deze gang van zaken overtuigt niet, dit hoeft geen verder betoog. Wat ook opmerkelijk is, is dat uw familie intussen naar de ouderlijke woonst is teruggekeerd waardoor ze

toch ook een doelwit kunnen vormen voor uw belagers, men kan immers niet uitsluiten dat ze problemen voor uw familie zouden willen veroorzaken daar ze zich niet op u konden wreken (CGVS p.4-5). De mogelijke verklaring dat u de oudste zoon bent en ze zich op u richten doet hieraan geen afbreuk daar u niet kunt weten tot wat uw belagers, in hun frustratie omdat ze u geen schade hebben kunnen berokkenen, uiteindelijk in staat zouden zijn (CGVS p.7).

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan deze door u beweerde problematiek, dient ook uw bewering door de partij van uw vader opgevorderd te worden met extra gestrengheid te worden bekeken en kan u hier evenmin overtuigen. Zo stelt u sinds begin 2020 door diens partij verschillende keren te zijn opgebeld met de vraag uw job op te geven en naar een zomerkamp te gaan. Uw vader zou in het verleden de boot hebben kunnen afhouden, doch sinds hij zijn financiële steun aan de partij terugschroefde werd dit moeilijker, zo blijkt uit uw verklaringen. U gevraagd of er mensen onder dwang worden gerekruteerd, antwoordt u: 'neen, het begint met een zomerkamp en eindigt dan met iets anders'. Logischerwijze dan gevraagd waarom u niet gewoon kon weigeren, geeft u aan dat het slechte en gevaarlijke mensen zijn, u geen neen kon zeggen en uw vader had aangegeven dat er altijd wel een oplossing zou zijn, tot hij dit op een bepaald moment niet meer voor u kon regelen en u aanmaande te vertrekken. Moest u effectief menen risico te lopen naar een zomerkamp, en vervolgens naar Syrië, te worden gestuurd, dan kan het ook hier niet overtuigen dat u nog zo lang wacht alvorens het land te verlaten en daarenboven tot dan ook nog in Tripoli verbleef, waar men u toch zonder al te veel moeite zou hebben kunnen vinden. Bovendien kan het bezwaarlijk overtuigen dat u er telkenmale in slaagde hier geen gevolg aan te geven door enerzijds te doen uitschijnen hiermee akkoord te zijn, doch anderzijds telkens met een smoes hieraan kon ontkomen. U gepeild hoe u hierin slaagde, stelt u: 'omwille van de economische crisis in het land en corona, hun plan was voor de zomer' (CGVS p.8, 10). Het hoeft geen bijkomend betoog dat uw uitleg weinig overtuigingskracht heeft.

Wat evenmin de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees ten goede komt is het gegeven dat u nagelaten hebt in Italië asiel aan te vragen. U hiernaar gepeild verwijst u naar de omstandigheden in het opvangcentrum terwijl u in quarantaine zat en voegt u toe geen concrete plannen te hebben gehad om daar te blijven omdat u hier familie hebt (CGVS p.4). Moest u vrezen voor uw leven kan er toch van uitgegaan worden dat u, ondanks de moeilijke omstandigheden tijdens uw quarantaine, alles in het werk zou hebben gesteld er toegang tot de procedure te krijgen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

Wat betreft de door u neergelegde stukken dient het volgende te worden opgemerkt. Zo legt u een uittreksel uit uw paspoort neer, geldig van 29.07.2020 tot 28.07.2021. U stelt dat het origineel in zee werd gegooid op aangeven van de kapitein toen u op weg was naar Italië (CGVS p.6). Uw verklaring is dusdanig stereotiep dat het CGVS hier geen rekening mee kan houden en ondermijnt dan ook eens te meer uw algemene geloofwaardigheid daar het hierdoor voor het CGVS onmogelijk is na te gaan wanneer u Libanon hebt verlaten. Uw uittreksel uit de burgerlijke stand en uw rijbewijs hebben betrekking op uw personalia die hier op zich niet ter discussie staan. Twee partijlidkaarten van uw vader, een oude en een nieuwe, betreffen louter het lidmaatschap van uw vader. Dit hoeft op zich niet betwist te worden, doch biedt geen bewijs van de problemen die u beweert met deze partij te hebben ervaren. Verder legt u nog een badge van uw vader voor, hij werkte voor Musbah toen deze ereconsul was voor Frankrijk, een badge afgeleverd door het Libanees parlement eveneens als bewijs dat uw vader werkt voor Musbah en een attest afgeleverd door Musbah zelf; het gegeven dat uw vader werkt voor Musbah hoeft evenmin betwist te worden, doch ook dit biedt geen bewijs van de door u beweerde problemen. Tot slot legt u nog een registratiekaart van uw auto en een vergunning van binnenlandse zaken neer dat u mag rondrijden in een auto met verduisterde ruiten, ook dit voegt op zich niets toe aan uw motieven (CGVS p.6). Met de opmerking van uw advocaat, nl dat u geen drie maar tien maanden niet meer thuis zou hebben gewoond, werd rekening gehouden zoals blijkt uit bovenstaande.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon Veiligheidssituatie, 17 februari 2022, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20220217.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het

collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

De afgelopen jaren zijn er in Libanon zeer weinig bomaanslagen geweest die burgerslachtoffers maakten. In het verlengde van voorgaande jaren vonden er in 2021 nog steeds arrestaties plaats van extremisten en terreurverdachten. Aanslagen werden verijdeld.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerde geweld tegen burgers betrof, evenals in 2020 vooral het buitensporig geweld van de ordetroepen tegen betogers. Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. De massale protestbeweging, al thawra (de revolutie) genoemd, die sinds het najaar van 2019 om politieke vernieuwing roept, blijft nog steeds zonder resultaat. De verslechterde levensomstandigheden leidden in de lente en zomer van 2021 opnieuw tot een massale mobilisatie tegen de regering. In het voorjaar van 2021 was het aantal demonstraties het hoogste sinds het begin van de volksopstand in oktober 2019. In tegenstelling tot 2019 gingen de demonstraties in het voorjaar van 2021 gepaard met meer geweld. Hoewel de meeste betogingen vreedzaam verliepen, waren er in sommige gevallen botsingen tussen betogers en militairen, waarbij aan beide zijden gewonden vielen. Hierbij vielen in 2020 en 2021 naar schatting 1.500 gewonden. Dit soort geweld waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De protesten en andere uitingen van volkswoede krijgen een steeds grotere sektarische ondertoon naarmate Libanezen zich terugplooien op hun confessionele identiteit. Tijdens de verslagperiode viel een stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren. Hiervan getuigt de gewapende confrontatie tussen de christelijke Forces Libanaises en sjiitische demonstranten in oktober 2021 te Beiroet, waarbij zeven sjiitische burgers het leven lieten en 30 gewonden vielen. Daarnaast mondten conflicten aan benzinstations soms uit in geweld tussen verschillende sektarische groepen.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). Persoonlijke geschillen en vetes over drugssmokkel veroorzaken clangeweld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal geweldincidenten waarbij clans betrokken zijn, in 2020 bijna is verviervoudigd ten opzichte van het jaar daarvoor, en dat deze trend zich in 2021 voortzet. Het gouvernement Baalbek-Hermel, waar verschillende sjiitische clans wonen en dat een bolwerk is van Hezbollah, was goed voor ongeveer de helft van al het clangeweld.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten. In 2021 viel, zoals in 2020, minstens één burgerdode bij het gerapporteerde geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het

Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft na een theoretische uiteenzetting vooreerst aan te willen benadrukken dat cruciale elementen van zijn relaas niet betwist worden en dat deze elementen betreffen die de kern van zijn vrees voor vervolging vormen. De elementen waarop verweerder zich baseert zijn volgens verzoeker subjectief, en worden verklaard door de specifieke context die Libanon heeft getroffen, o.a. dat de feiten plaats hebben gevonden tijdens de piek van de COVID-19 wereld pandemie en de zware economische crisis in het land.

Deze elementen mogen naar mening van verzoeker de toepassing van het voordeel van de twijfel niet verhinderen.

In het verzoekschrift wordt gewezen op volgende onbestreden kernelementen van verzoekers relaas en zijn profiel, die aan de basis liggen van zijn vrees voor vervolging:

“- Het feit dat zijn vader lid is van een politieke partij: de SSNP;

- De tewerkstelling van zijn vader als hoofd van de beveiliging van voormalig parlements lid Musbahal Ahdab;

- Het feit dat in oktober 2019 een incident plaats heeft gevonden op Al-Nour Plein met de veiligheidsdiensten van Musbahal Ahdab en dat verschillende personen verwond werden, dat betogingen plaats hebben gevonden voor de woonplaats van Ahdab. Één van de lijfwachten van de eiser werd beschoten (zie stuk 3);

- De eiser heeft voorzorgsmaatregelen genomen, o.a. de toestemming gekregen om met geblindeerde ruiten in zijn auto te mogen rijden.”

Verzoeker wijst daarnaast op het neergelegd proces-verbaal waarin zijn vader wordt aangeduid als diegene die de wapens zou hebben uitgedeeld. Er wordt betoogd dat dit element niet wordt geanalyseerd samen met de andere documenten die verzoeker heeft neergelegd, zodat het onduidelijk is of de bewijswaarde van dit document bestreden is.

Verzoeker stelt eveneens bewezen te hebben dat dat hij het land verlaten heeft op 4 augustus 2020, de dag waarop een zware ontplofing het land heeft getroffen, en hij het vliegtuig nam naar Turkije.

Het wordt volgens verzoeker ook niet bestreden dat hij de oudste zoon is van zijn vader. In het verzoekschrift wordt aangehaald dat het in deze omstandigheden, en gezien de Libanese context en het belang van de eer, geloofwaardig is dat verzoeker gevisieerd wordt door het gezin van één van de slachtoffers. Verzoeker betoogt dat verweerder geen enkele objectieve informatie neerlegt in verband met de culturele en sociale context van Libanon en de herstelling van ereregels. Objectieve informatie bevestigt volgens verzoeker nochtans dat “vendetta” nog in Libanon wordt toegepast.

Verzoeker vervolgt dat hem het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden.

Verder geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Zo gaat hij in op de uitzonderlijke omstandigheden in Libanon in 2020 waarbij hij onder meer de lockdown wegens de covid-19 pandemie en de explosie aan de haven van Beirut aanstipt, hetgeen verklaart hoe hij kon ontkomen aan vervolging met voorzorgsmaatregelen en pas in augustus 2020 het land verliet alsook op de reden waarom hij zich verborgen kon houden voor zijn vervolgers waarbij verzoeker wijst op de bemiddelingsonderhandelingen, zijn verhuis naar een andere wijk, zijn auto met geblindeerde ramen en de lockdown.

Verzoeker stipt verder de veroordeling van zijn vader aan en stelt dat niet wordt gemotiveerd dat de authenticiteit en bewijswaarde van het neergelegd pv betwist worden. In dit verband wordt nog aangevoerd dat verzoeker geen juridische achtergrond heeft en evenmin een uitgebreide kennis van het Libanese rechtssysteem en dus door verweerder disproportioneel veel belang wordt gehecht aan zijn verklaringen hierover. Verzoeker wenst bovendien te verduidelijken dat er in de tussentijd niets meer gebeurde in de zaak tegen zijn vader en het daardoor ook onmogelijk is om enig licht te werpen op deze zaak. Behalve het proces-verbaal dat reeds door het CGVS werd geanalyseerd, beschikt verzoeker, noch zijn vader, over geen enkel document in deze zaak.

Wat de gevreesde rekrutering door de Syrische Socialistische Nationale Partij (SSNP) betreft, wordt toegelicht dat in de voorgaande jaren het verzoekers vader was gelukt om zijn zoon te beschermen tegen rekrutering door de SSNP, door hen om te kopen. Verzoeker geeft aan dat de koopkracht van zijn vader echter aanzienlijk daalde, en het voor hem financieel gezien niet langer mogelijk was om dit geld op te hoesten. Verzoeker wenst ook de aandacht te vestigen op het feit dat zijn vader niet “gewoon” lid was van de partij, maar dat hij hen trouw gezworen had en dat zodra zijn vader de betalingen stopte, verzoeker,

als oudste zoon, door hen geviseerd werd. Verzoeker heeft bovendien weet van twee zonen van vrienden van zijn vader die in hetzelfde schuitje zaten en zich nu in Syrië bevinden.

Inzake de reden waarom verzoeker geen asielaanvraag indiende in Italië wordt aangevoerd dat verweerder de situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Italië de voorbije jaren geheel uit het oog verliest. Verzoeker geeft een analyse weer over de situatie in Italië in 2020 (het jaar waarin hij in Italië aankwam) voor verzoekers om internationale bescherming, zowel wat betreft hun opvang, als wat betreft de procedures en de wijze waarop zij in het algemeen behandeld worden.

Ten slotte wordt in het verzoekschrift ingegaan op de beoordeling van de neergelegde documenten.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus wordt in het verzoekschrift inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet gewezen op de humanitaire crisis en economische situatie in Libanon, die overwegend te wijten zijn aan handelingen van de Libanese overheid.

Inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker tot slot dat de aangehaalde landeninformatie dateert van maart vorig jaar en enige actualisatie is vereist. Verzoeker wijst op verschillende bronnen en stipt aan dat het land te maken heeft met zeer veel terrorisme en ook de sociale instabiliteit het land onveilig maakt. Daarenboven wijst verzoeker op enkele video's die op 25 april 2022 werden gefilmd in de wijk waar hij woonachtig was en waar gewapende burgers op de strijdkrachten schieten alsook op twee video's gefilmd door zijn neef waarbij hij toelicht dat hij de overledene die werd vermoord omdat hij naar buiten ging met een foto van de kandidaten bij de verkiezingen, elke dag ontmoette. Verzoeker wil met de aangehaalde elementen de wanorde en het gebrek aan veiligheid aantonen en dus bewijzen dat een terugkeer naar Libanon onmogelijk is aangezien hij het risico loopt om zijn leven te verliezen. Er wordt in het verzoekschrift geconcludeerd dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de situatie in Libanon op dit moment wel degelijk *“een uitzonderlijke situatie [is] waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon”*.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe:

- e-mailverkeer met Turkish Airlines;
- een artikel van L'orient-Le jour: “Une forte mobilisation et un incident avec l'ancien député Misbah Ahdab” van 19 oktober 2019, met verwijzing naar de weblink;
- een artikel van L'orient-Le jour: “La vendetta au Liban, ou lorsque les morts tuent...” van 6 juli 2017, met verwijzing naar de weblink;
- video's gefilmd door verzoekers neef in Tripoli van 25 april 2022.

2.2.2. Verzoeker heeft aan de Raad op 13 juli 2022 een aanvullende nota overgemaakt overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin hij de situatie in Libanon actualiseert en een artikel bijvoegt uitgaande van de International Crisis Group “Lebanon's Elections Pretend Protracted Political Vacuum” van 23 mei 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van

artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer vermoord of verwond te worden naar aanleiding van een anti-regeringsdemonstratie waarbij zijn vader, die als lijfwacht werkt voor een voormalig parlements lid, werd beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor een schietpartij waarbij een demonstrant gewond geraakte die behoort tot een bekende familie in Tripoli. Verzoeker vreest vergelding door de familie van de gewonde demonstrant. Tevens vreest verzoeker gedwongen rekrutering door de pro-Syrische partij Al Hezib Al Qawmi Al Suri waarvan zijn vader lid is alsook vervolging wegens zijn weigering tot rekrutering..

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vertrek is ingegeven door een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsvrees voor de familieleden van de door zijn vader verwondde demonstrant en voor de pro-Syrische partij Al Hezib Al Qawmi Al Suri.

2.3.4.2. Wat betreft de problemen naar aanleiding van de evenementen op het Nourplein waardoor verzoeker in het vizier van de familie S. kwam, kan samen met de commissaris-generaal het volgende vastgesteld worden:

“Zo geeft u aan dat de eerste week na het incident vreedzaam passeerde en er bemiddelingspogingen opgestart werden die echter op niets uitliepen. Sinds januari/februari 2020 kreeg u dan dreigtelefoons, vooral de oom van het slachtoffer, die tevens jullie buurman was, had het op u gemunt en in niet mis te verstane bewoordingen aangegeven dat u gedood diende te worden (CGVS p.7-8). Dient in dezer te worden opgemerkt dat het wel heel merkwaardig is dat, zo de familie S. u effectief schade wilde berokkenen en u naar het leven stond, ze u verschillende keren telefonisch zouden bedreigen daar dit er enkel maar toe leidde dat u op uw hoede was en alle mogelijke voorzorgsmaatregelen nam om aan hen te ontkomen waardoor hun kansen op succes danig zouden slinken. U hier dan ook mee geconfronteerd, stelt u: ‘niemand zal mijn gezicht herkennen van hun kant, behalve zijn oom en waren mijn bewegingen beperkt en gelukkig konden ze me niet bereiken’ (CGVS p.9). Het hoeft geen betoog dat uw uitleg niet afdoende is en overtuiging ontbeert, temeer er van uitgegaan kan worden dat ze maar al te zeer zouden geweten hebben hoe u eruit zag, of op zijn minst een beschrijving van deze oom, uw buurman, zouden hebben gekregen, moesten ze u echt naar het leven staan. Bovendien is uw houding niet in overeenstemming met de door u beweerde vrees. Zo geeft u weliswaar aan dat u na het incident niet meer thuis woonde, u had samen met uw familie toevlucht gezocht bij een tante in Magleia. Dit adres was niet bekend bij uw belagers en u woonde ook een periode bij een vriend in Abou Samra, beide plaatsen zijn gesitueerd in Tripoli. De laatste tien maanden voor uw vertrek, woonde u niet meer thuis, zo stelt u

(CGVS p.4, 7, 9). Moest er ook maar enig geloof aan de door u beweerde problematiek kunnen worden gehecht kan dit niet overtuigen daar het uw belagers toch geen al te grote problemen kan hebben beschoren deze adressen te achterhalen, zeker het adres van uw tante. U geeft immers aan dat uw vader bekend was in de regio en één van uw belagers een buurman was met wie u altijd een goed contact hebt gehad, bijgevolg kan er toch van uitgegaan worden dat zij via hun contacten en kennis van uw familie deze adressen, toch zeker het adres van uw tante, zouden hebben weten te achterhalen. Dat u dan ook nog eens aangeeft nog een aantal keren naar de ouderlijke woonst te zijn teruggekeerd om spullen op te halen, kan al helemaal niet overtuigen daar u op geen enkel moment kon uitsluiten op een van uw belagers te stoten, temeer de oom van het slachtoffer een buurman was (CGVS p.4). Ook de vaststelling dat u nog af en toe naar uw werk ging, zelfs al was dat heel zelden, ontbeert geloofwaardigheid, het CGVS herhaalt zichzelf wanneer het stelt dat het voor uw belagers immers niet onmogelijk moet zijn geweest te weten te komen waar u werkte en dit adres te achterhalen, temeer dit ook in Tripoli was (CGVS p.5-6).

Dat u sowieso nog wacht tot augustus 2020 om het land te verlaten en in deze periode, en zoals reeds verschillende keren werd aangehaald, in Tripoli verblijft waar uw belagers ook woonachtig zijn en hun contacten hebben, ondermijnt eveneens uw vrees, temeer u aangeeft dat de bemiddelingspogingen op niets waren uitgelopen, u vanaf begin 2020 telefonisch werd bedreigd, ook uw vader heel veel dreig telefoons kreeg en u het niet onmogelijk achtte dat de S. een huurmoordenaar zouden contacteren (CGVS p.7, 9)."

Verzoeker betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de uitzonderlijke omstandigheden in Libanon in 2020 waarbij hij onder meer de lockdown wegens de covid-19 pandemie en de explosie aan de haven van Beirut aanstipt, hetgeen verklaart hoe hij kon ontkomen aan vervolging met voorzorgsmaatregelen en pas in augustus 2020 het land verliet. Er wordt in dit verband ook gewezen op de bemiddelingsonderhandelingen, zijn verhuis naar een andere wijk en zijn auto met geblindeerde ramen als reden waarom verzoeker zich voor de familie S. verborgen kon houden.

Verzoeker slaagt er evenwel met zijn betoog niet in om voorgaande motieven in een ander daglicht te stellen. Hoewel hij de lockdown aanhaalt en de explosie te Beirut vermeldt kunnen deze feiten hoe dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekers houding niet in overeenstemming is met de door hem beweerde vrees. Verzoeker weerlegt immers niet dat hij tien maanden lang op hetzelfde adres bij zijn tante bleef wonen - waarbij ook de Raad dient op te merken dat het niet aannemelijk is dat dit adres niet kon achterhaald worden door de familie S. – en ondanks de aangevoerde uitzonderlijke situatie waaronder de volledige lockdown meermaals terugkeerde naar de ouderlijke woonst, alwaar donker of niet een confrontatie met de oom van A. S. niet uitgesloten kon worden nu deze de buurman is, alsook af en toe ging werken (persoonlijk onderhoud, p. 4-7, 9). Dat verzoeker met een populaire Nissan wagen reed met geblindeerde ramen kan voorgaande vaststellingen niet ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt verder terecht het volgende gemotiveerd:

"In dit kader dient daarenboven nog te worden aangestipt dat ook uw verklaringen omtrent uw vader niet eenduidig zijn. Zo legt u ter staving van uw verzoek een proces-verbaal neer waarin uw vader als hoofd van de beveiliging wordt aangeduid als diegene die de wapens zou hebben uitgedeeld, zo stelt u. U gevraagd in welk stadium deze zaak zich bevindt, antwoordt u: 'in de laatste fase van het onderzoek, hij (vader) werd bij verstek veroordeeld'. U gevraagd wanneer dit is gebeurd, antwoordt u: 'omwille van dit feit werd de verschijning van mijn vader vereist, maar hij is niet opgedaagd'. De vraag hersteld, antwoordt u: 'rond de 11de maand 2019'. Gepeild naar de strafmaat, geeft u evenmin een antwoord: 'hij is niet verschenen voor de rechter en moet gearresteerd worden'. Erop gewezen dat u het had over een veroordeling bij verstek, implicerend dat hier een strafmaat aan verbonden is, stelt u dat u het misschien niet goed uitlegt maar dat hij moet verschijnen om dan uiteindelijk aan te geven dat men besloten heeft dat hij bij verstek moet worden aangehouden (CGVS p.9-10). Het kan niet overtuigen dat u hieromtrent geen eenduidige verklaringen aflegt. Evenmin kan de houding van uw vader overtuigen. U immers gevraagd wat een dergelijk gegeven voor impact heeft op uw vader, antwoordt u: 'het betekent niets, het is chaos in het land, hij gaat door met zijn werk en die MP is onschendbaar en dat straalt ook op hem af (...), tenzij mijn vader per ongeluk terecht komt op een politiebureau, hij ergens betrapt wordt alleen op een plaats' (CGVS p.10). Ook deze gang van zaken overtuigt niet, dit hoeft geen verder betoog. Wat ook opmerkelijk is, is dat uw familie intussen naar de ouderlijke woonst is teruggekeerd waardoor ze toch ook een doelwit kunnen vormen voor uw belagers, men kan immers niet uitsluiten dat ze problemen voor uw familie zouden willen veroorzaken daar ze zich niet op u konden wreken (CGVS p.4-5). De mogelijke verklaring dat u de oudste zoon bent en ze zich op u richten doet hieraan geen afbreuk daar u niet kunt weten tot wat uw belagers, in hun frustratie omdat ze u geen schade hebben kunnen berokkenen, uiteindelijk in staat zouden zijn (CGVS p.7)."

Verzoeker voert vooreerst aan dat niet wordt gemotiveerd dat de authenticiteit en bewijswaarde van het neergelegd pv betwist worden. In dit verband wordt nog aangevoerd dat verzoeker geen juridische

achtergrond heeft en evenmin een uitgebreide kennis van het Libanese rechtssysteem en dus door verweerder disproportioneel veel belang wordt gehecht aan zijn verklaringen hierover.

Hoewel verzoeker kan gevolgd worden in zoverre hij aanvoert dat de authenticiteit van het pv door verweerder niet wordt betwist, overweegt de Raad dat verzoeker het gebrek aan eenduidige verklaringen niet kan verschonen door te wijzen op het gebrek aan een juridische kennis. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen en omstandigheden die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en ernst van de ingeroepen vrees voor vervolging. Daar waar verzoeker verduidelijkt dat er in de tussentijd niets meer gebeurde in de zaak tegen zijn vader en het daardoor ook onmogelijk is om enig licht te werpen op deze zaak komt het de Raad weinig aannemelijk voor dat verzoeker geen enkele bijkomende informatie kan verschaffen over de stand van zaken aangaande de gevolgen van het proces-verbaal van 2020 inzake een incident dat dateert van 2019. Bovendien brengt verzoeker geen dienstige argumenten bij ter weerlegging van het motief aangaande de houding van zijn vader die doorgaat met zijn werk waarbij wordt opgemerkt dat verzoekers familie intussen naar de ouderlijke woonst is teruggekeerd waardoor ze toch ook een doelwit kunnen vormen voor de belagers daar ze zich niet op verzoeker konden wreken (persoonlijk onderhoud, p. 4-5).

Verzoeker voert nog aan dat hij de oudste zoon is van zijn vader en betoogt dat het in deze omstandigheden, en gezien de Libanese context en het belang van de eer, geloofwaardig is dat hij gevisieerd wordt door het gezin van één van het slachtoffers. Verzoeker betoogt dat verweerder geen enkele objectieve informatie neerlegt in verband met de culturele en sociale context van Libanon en de herstelling van ereregels hoewel objectieve informatie bevestigt dat “vendetta” nog in Libanon wordt toegepast.

Het loutere gegeven dat “vendetta” en eerwraak nog voorkomen in Libanon brengt echter niet met zich mee dat verzoeker *in casu* een gegronde vervolgingsvrees aannemelijk maakt nu de Raad verweerder kan bijtreden in de bovenstaande omstandige motieven dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas.

De Raad beklemtoont overigens dat hoewel verzoeker zelf wijst op het bestaan van ereregels en het bestaan van eerwraak, hij geen gewag maakt van problemen die zijn jongere broer – die naar school gaat en waarmee verzoeker dagelijks contact heeft (persoonlijk onderhoud, p. 5) - sinds zijn vertrek dan zou hebben ondervonden als zijnde de enige aanwezige zoon in Libanon. De loutere bewering dat het traditie is dat minderjarigen en vrouwen buiten schot worden gehouden (persoonlijk onderhoud, p. 7) kan gelet op de voorgehouden ernst en frequentie van de aanhoudende dreigingen niet volledig overtuigen, te meer de Raad niet kan inzien hoe ook verzoekers vader nog steeds buiten schot blijft hoewel hij wordt aanzien als de dader van het incident. De Raad benadrukt hierbij dat verzoekers vader nog steeds werkzaam is en het gezin terug op het oorspronkelijk adres woont alwaar hun buurman de oom is van de verwondde demonstrant die verzoeker met de dood heeft bedreigd (persoonlijk onderhoud, p. 5, 7).

Waar verzoeker ter terechtzitting *post factum* verklaart dat zijn vader onlangs het voorwerp is geweest van een moordpoging in Libanon moet de Raad opmerken dat verzoeker hiervan geen enkel begin van bewijs kan voorleggen en ook geen verdere details verschaft zoals de omstandigheden en dader van de voorgehouden moordpoging op zijn vader, die overigens werkzaam is als lijfwacht van een voormalig parlementslid, en dus niet zonder meer een link aannemelijk maakt met zijn vluchtrelaas.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing vervolgens met reden geoordeeld dat gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker hoger weergegeven beweerde problematiek, ook zijn bewering dat hij door de partij van zijn vader wordt opgevorderd met extra gestrengheid moet worden bekeken en hij hier evenmin kan overtuigen. De Raad kan verweerder in de volgende bevindingen bijtreden:

“Zo stelt u sinds begin 2020 door diens partij verschillende keren te zijn opgebeld met de vraag uw job op te geven en naar een zomerkamp te gaan. Uw vader zou in het verleden de boot hebben kunnen afhouden, doch sinds hij zijn financiële steun aan de partij terugschroefde werd dit moeilijker, zo blijkt uit uw verklaringen. U gevraagd of er mensen onder dwang worden gerekruteerd, antwoordt u: ‘neen, het begint met een zomerkamp en eindigt dan met iets anders’. Logischerwijze dan gevraagd waarom u niet gewoon kon weigeren, geeft u aan dat het slechte en gevaarlijke mensen zijn, u geen neen kon zeggen en uw vader had aangegeven dat er altijd wel een oplossing zou zijn, tot hij dit op een bepaald moment niet meer voor u kon regelen en u aanmaande te vertrekken. Moest u effectief menen risico te lopen naar een zomerkamp, en vervolgens naar Syrië, te worden gestuurd, dan kan het ook hier niet overtuigen dat u nog zo lang wacht alvorens het land te verlaten en daarenboven tot dan ook nog in Tripoli verbleef, waar men u toch zonder al te veel moeite zou hebben kunnen vinden. Bovendien kan het bezwaarlijk overtuigen

dat u er telkenmale in slaagde hier geen gevolg aan te geven door enerzijds te doen uitschijnen hiermee akkoord te zijn, doch anderzijds telkens met een smoes hieraan kon ontkomen. U gepeild hoe u hierin slaagde, stelt u: 'omwille van de economische crisis in het land en corona, hun plan was voor de zomer' (CGVS p.8, 10). Het hoeft geen bijkomend betoog dat uw uitleg weinig overtuigingskracht heeft.

Wat evenmin de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees ten goede komt is het gegeven dat u nagelaten hebt in Italië asiel aan te vragen. U hiernaar gepeild verwijst u naar de omstandigheden in het opvangcentrum terwijl u in quarantaine zat en voegt u toe geen concrete plannen te hebben gehad om daar te blijven omdat u hier familie hebt (CGVS p.4). Moest u vrezen voor uw leven kan er toch van uitgegaan worden dat u, ondanks de moeilijke omstandigheden tijdens uw quarantaine, alles in het werk zou hebben gesteld er toegang tot de procedure te krijgen."

Door te volharden in zijn verklaringen en toe te lichten dat zijn vader trouw heeft gezworen aan de partij slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat in casu sprake is van een gedwongen rekrutering. De Raad merkt hierbij op dat er een wezenlijk verschil is tussen sociale druk om zich vrijwillig op te geven voor een zomerkamp en gedwongen rekrutering. Verzoeker, die overigens zelf geen lid noch sympathisant is van de SSNP-partij of een andere politieke partij (persoonlijk onderhoud, p. 6; Vragenlijst CGVS van 18 augustus 2021n vraag 3.3.) gaf uitdrukkelijk aan dat de partij niet onder dwang rekruteerde en verklaarde geen rechtstreekse bedreigingen te hebben ontvangen om in te gaan op het verzoek om deel te nemen aan een zomerkamp (persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoeker kan de Raad met zijn betoog dan ook niet overtuigen van een gegronde vrees voor gedwongen rekrutering of ernstige problemen als gevolg van een weigering.

Ten slotte wijst de Raad er samen met de commissaris-generaal op dat verzoeker heeft nagelaten een beschermingsverzoek in te dienen in Italië waar hij wekenlang verbleef alvorens door te reizen naar België. Verzoekers uitleg tijdens het onderhoud geen verzoek te hebben ingediend in Italië omwille van zijn quarantaine en gebrek aan concrete plannen omdat hij familie heeft in België, betreft volgens de Raad geen geldige verschoningsgrond. Van iemand die voor zijn leven vreest en niet naar zijn land wil terugkeren mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij zo snel mogelijk om internationale bescherming verzoekt. In het verzoekschrift wordt uitvoerig de situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Italië aangekaart doch de Raad moet er hierbij op wijzen dat ervan dient uitgegaan te worden dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Door louter te wijzen op algemene informatie inzake opvangmoeilijkheden en de verslechtering van de omstandigheden in de opvangcentra toont verzoeker niet aan dat hij, in geval hij in Italië een verzoek om internationale bescherming had ingediend, zou zijn blootgesteld geweest aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. Verzoekers houding doet verder afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vervolgingsvrees nu verzoeker ervoor opteerde om geen bescherming in te dienen in Italië wegens een hypothetische vrees voor de slechte omstandigheden waarin hij zou kunnen terechtkomen terwijl hij voorhoudt een actuele en ernstige en gegronde vervolgingsvrees te hebben zodat kan verwacht worden dat hij in deze omstandigheden zo snel mogelijk bescherming zou verzoeken.

Het gegeven dat door verweerder niet wordt betwist dat verzoekers vader lid is van de SSNP en tewerkgesteld is als hoofd van de beveiliging van een voormalig parlements lid, dat evenmin het incident van oktober 2019 op het Al-Nour plein wordt betwist waarbij een zekere A. S. gewond geraakte en een pv werd opgesteld waarin verzoekers vader wordt vermeld alsook niet wordt betwist dat verzoeker een auto had met geblindeerde ruiten, kan geen afbreuk doen aan voorgaande pertinente en concrete motieven.

2.3.4.3. De neergelegde documenten worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met verzoekers verklaringen.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Verzoeker volhardt in het verzoekschrift in zijn verklaringen op het CGVS aangaande zijn paspoort en benadrukt dat het wel degelijk zo is dat smokkelaars aanraden om paspoorten in zee te gooien of te verscheuren. De Raad moet evenwel vaststellen dat de commissaris-generaal met reden vaststelde dat, bij gebrek aan een origineel en volledig paspoort, het onmogelijk werd gemaakt om na te gaan wanneer verzoeker Libanon heeft verlaten. In dit verband wijst verzoeker thans op de bijgevoegde correspondentie aan het verzoekschrift met Turkish Airlines en geeft aan dat hij Libanon effectief heeft verlaten in augustus 2020. Hoewel de Raad kan aannemen dat deze correspondentie minstens een indicatie betreft dat verzoeker begin augustus uit Libanon is vertrokken zoals hij steeds consistent heeft verklaard ten aanzien

van de asiendiensten moet de Raad erop wijzen dat hiermee niet wordt aangetoond dat verzoeker Libanon heeft verlaten omwille van de voorgehouden problemen. Bovendien blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing dat verweerder rekening heeft gehouden met verzoekers verklaring dat hij in augustus 2020 het land heeft verlaten waarover werd geoordeeld dat het gegeven dat verzoeker tot augustus 2020 wachtte om het land te verlaten en in deze periode, en zoals reeds verschillende keren werd aangehaald, in Tripoli verbleef waar de belagers ook woonachtig zijn en hun contacten hebben, eveneens verzoekers vrees ondermijnt, temeer hij aangaf dat de bemiddelingspogingen op niets waren uitgelopen, hij vanaf begin 2020 telefonisch werd bedreigd alsook zijn vader heel veel dreig telefoons kreeg en hij het niet onmogelijk achtte dat de S. een huurmoordenaar zouden contacteren.

De Raad stipt aan dat noch de voorgelegde stukken met betrekking tot zijn vliegreis noch de overige neergelegde documenten aantonen dat verzoeker werd gevisieerd door de familie van de verwondde demonstrant met oog op vergelding of dat hij problemen had met de pro Syrische partij SSNP die hem wilde rekruteren.

2.3.4.4. Gelet op wat voorafgaat, kan in casu vastgesteld worden dat het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig is. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.5. Inzake de socio-economische situatie in Libanon, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoont dat hij in deze context zelf wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Door louter te wijzen op algemene informatie en aan te voeren dat de humanitaire crisis overwegend te wijten is aan handelingen van de Libanese overheid, toont verzoeker in geen geval aan dat hij bij terugkeer naar Libanon op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekers individuele socio-economische situatie in Libanon overigens behoorlijk blijkt en niet van die aard is dat hij bij terugkeer naar Libanon in een mensonwaardige situatie zou terugkomen. Zo beschikt verzoeker over de nodige werkervaring (Verklaring DVZ van 30 november 2020, p. 7; persoonlijk onderhoud, p. 5), hetgeen zijn kansen op de arbeidsmarkt verhoogt. Zodoende kan worden aangenomen dat hij in geval van terugkeer in staat moet zijn om een inkomen te genereren en alzo in zijn levensonderhoud te voorzien. Bovendien beschikt verzoeker in Libanon over een voldoende uitgebreid familiaal netwerk waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij hier bij terugkeer (tijdelijk) op kan steunen, temeer uit zijn verklaringen blijkt dat hij nog inwoonde bij zijn ouders en zijn vader nog steeds werkzaam is als persoonlijke lijfwacht van een voormalig parlements lid (persoonlijk onderhoud, p. 3-5).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers' profiel evenals het profiel van zijn familie niet toelaat vast te stellen dat hij in geval van terugkeer naar Libanon in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Verzoeker brengt geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zij zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hij kan zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende

gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De commissaris-generaal oordeelt *in casu*, met verwijzing naar de COI Focus Libanon- Veiligheidssituatie van 17 februari 2022, dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt volgende analyse gemaakt betreffende de actuele veiligheidssituatie in Libanon:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon Veiligheidssituatie, 17 februari 2022, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20220217.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

De afgelopen jaren zijn er in Libanon zeer weinig bomaanslagen geweest die burgerslachtoffers maakten. In het verlengde van voorgaande jaren vonden er in 2021 nog steeds arrestaties plaats van extremisten en terreurverdachten. Aanslagen werden verijdeld.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerde geweld tegen burgers betrof, evenals in 2020 vooral het buitensporig geweld van de ordetroepen tegen betogers. Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. De massale protestbeweging, al thawra (de revolutie) genoemd, die sinds het najaar van 2019 om politieke vernieuwing roept, blijft nog steeds zonder resultaat. De verslechterde levensomstandigheden leidden in de lente en zomer van 2021 opnieuw tot een massale mobilisatie tegen de regering. In het voorjaar van 2021 was het aantal demonstraties het hoogste sinds het begin van de volksopstand in oktober 2019. In tegenstelling tot 2019 gingen de demonstraties in het voorjaar van 2021 gepaard met meer geweld. Hoewel de meeste betogingen vreedzaam verliepen, waren er in sommige gevallen botsingen tussen betogers en militairen, waarbij aan beide zijden gewonden vielen. Hierbij vielen in 2020 en 2021 naar schatting 1.500 gewonden. Dit soort geweld waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De protesten en andere uitingen van volkswoede krijgen een steeds grotere sektarische ondertoon naarmate Libanezen zich terugplooien op hun confessionele identiteit. Tijdens de verslagperiode viel een stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren. Hiervan getuigt de gewapende confrontatie tussen de christelijke Forces Libanaises en sjiitische demonstranten in oktober 2021 te Beiroet, waarbij zeven sjiitische burgers het leven lieten en 30 gewonden vielen. Daarnaast mondden conflicten aan benzinstations soms uit in geweld tussen verschillende sektarische groepen.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). Persoonlijke geschillen en vetes over drugssmokkel veroorzaken clangeweld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal geweldincidenten waarbij clans betrokken zijn, in 2020 bijna is verviervoudigd ten opzichte van het jaar daarvoor, en dat deze trend zich in 2021 voortzet. Het gouvernement Baalbek-Hermel, waar verschillende sjiitische clans wonen en dat een bolwerk is van Hezbollah, was goed voor ongeveer de helft van al het clangeweld.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten. In 2021 viel, zoals in 2020, minstens één burgerdode bij het gerapporteerde geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is

van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.”

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt dateert de geraadpleegde landeninformatie niet van maart vorig jaar doch van februari 2022. Verzoeker kan dan ook niet dienstig menen dat de analyse van de veiligheidssituatie achterhaald is.

Waar verzoeker wijst op informatie terug te vinden op de website van Buitenlandse zaken alsook citeert uit verschillende rapporten waarin gewag wordt gemaakt van de onrust en politieke instabiliteit alsook de verslechtering van de economische situatie en de sociale instabiliteit, brengt hij geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

Verzoeker toont verder met de verwijzing naar video's waarmee hij de wanorde en het gebrek aan veiligheid wilt aantonen niet aan dat de situatie in zijn land van herkomst van die aard is dat burgers in Libanon actueel een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen dat dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers aanvullende nota kan evenmin een ander licht werpen op bovenstaande analyse. Verzoeker komt immers niet verder dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene slechte socio-economische situatie, het gebrek aan een nieuwe regering en de (politieke) onrust in het land met geweld tussen manifestanten en veiligheidstroepen of tussen politieke partijen in Libanon zonder dat hij dit betreft op zijn persoon. Verzoeker geeft in het verzoekschrift immers niet aan in welke mate de economische crisis, de politieke onrust en instabiliteit en de doelgerichte aard van het geweld in Libanon hem persoonlijk treft.

Verder moet nog opgemerkt worden dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Libanon niet aan voormelde voorwaarden.

In zoverre verzoeker zou menen dat hij omwille van zijn specifieke situatie, met name het feit reeds te zijn gevisieerd voor rekrutering, een verhoogd risico loopt om gevisieerd te worden door het willekeurig geweld, wordt aangestipt dat voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dienvolgens ook van het concept van de “sliding-scale” zoals ontwikkeld door het Hof van Justitie in de zaak “Elgafaji” het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is. De begrippen “internationaal of binnenlands gewapend conflict” werden noch in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd, maar de interpretatie ervan werd vastgelegd door het HvJ in zijn arrest “Diakité” waar werd geoordeeld *“dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.”* (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35). Bovendien volstaat een gewapend conflict op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld.

Willekeurig geweld impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §§ 34-35; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103). Artikel 48/4, § 2, c) is bovendien niet van toepassing op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Het is pas in het kader van de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en de evaluatie van het reële risico op ernstige schade ten gevolge van dit willekeurig geweld dat de “sliding-scale” relevant wordt. Dit is *in casu* niet het geval. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Libanon immers niet aan voormelde voorwaarden.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. De Raad bemerkt verder dat verzoeker niet aantoont dat artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat, geschonden is. De Raad wijst verzoeker erop dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt en benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is en met bijstand van zijn advocaat waarbij dient aangestipt te worden dat na het persoonlijk onderhoud dienaangaande ook opmerkingen werden overgemaakt waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

H. CALIKOGLU